

Rally Monte Carlo s Pragovkou...

Benzín v krvi mají Čejkovi z Police nad Metují už 100 let. Okolo První světové války předsedal pan továrník Čejka (2. z prava) z auta na letadlo a létal, samozřejmě v obleku a s kravatou jak se patří... jeho syn se nadále věnoval sportovní jízdě automobilem.

Sedíme nad omšelým albem... "Můj prastrýc se jmenoval František Čejka, první záběr je z pražského nábřeží, (naproti Mánesu, vedle bývalé kanadské ambasády), když balili na cestu do Rigy.

Pan Čejka „junior“ byl bankéř a spoluzakladatel české burzy. Krom toho vlastnil několik cihelen a pozemků.

F. Čejka byl znám jako nadšený automobilista i daleko mimo rodinné kruhy. Závody jezdil s ing. Rechzieglem, který v jeho domě na nábřeží, naproti Mánesu, také bydlel. Každé dva roky si pořídil novější auto a musela to být vždycky Praga..." vzpomíná dnes ing. Čejka, ředitel IT a consulting firmy v Curychu, nad zmíněným albem plným dobových a nevšedních snímků. Toto album, které obletělo svět, je téměř všechno, co po prastrýci, kterého znal Čejka jun. hlavně z vyprávění zůstalo. Zbytek rodiny totiž rozprášil začátek druhé světové války do Jižní Ameriky, odkud se album čirou náhodou zase dostalo zpět do Starého světa.

Pan Čejka se tehdy pravidelně účastnil soutěžních vyjížděk po českých silnicích a ne zrovna bez úspěchu. V roce 1931 si splnil svůj dlouholetý sen a přihlásil se se svým kabrioletem! na Rally Monte Carlo. Laťku nasadil vědomě hodně vysoko, když si za start hvězdicové jízdy do Monaka vybral téměř polární větev z Talinu a Rigy. Ne že bych pochyboval o spolehlivosti pragovky, ale zrovna typický vůz na takový podnik to nebyl. Srovnáme-li modely na startovní listině, kde se to jen hemžilo renomovanými a silnými stroji. Pro prastrýce a jeho pragovku bylo jen slabou útěchou, že se jelo ve skupinách, které dělily výkonnostní „třídy i světy“.

Zimní Rally Monte Carlo se jela na zavátých a neprotážených silnicích. K nejobtížnějším patřila Umea, Stavager, Glasgow, Atheny, Talin- Riga, Průchodnost silnic a tím pokračování závodu často zajišťovali pouze místní traktoristé... Panu Čejkovi se nedařilo jinak. Nejednou se octli s Pragovečkou v příkopě, nebo až po osy ve sněhu. Jindy málem zmrzli bez benzínu. Mimochodem nasazovat tehdy řetězy nebylo jen tak. Lepší bylo když měnit celá kola s řetězy. Připravená kola si vezli někteří účastníci s sebou. Masivní, těžký materiál obepínal kola přibližně 40 x... tak potom v pohostině koňské stáji oba závodníci vyčerpáním prostě usnuli.

Když se konečně dostali do střední Evropy, Garmisch-Partenkirchenu, tak na ně nečekaly zásadně jiné podmínky než na dalekém severu. Silnice totiž místo vysoké vrstvy sněhu pokrýval ledový škrálop. Na Eibsee se k přivítání závodníků sjeli nejen příznivci automobilového sportu

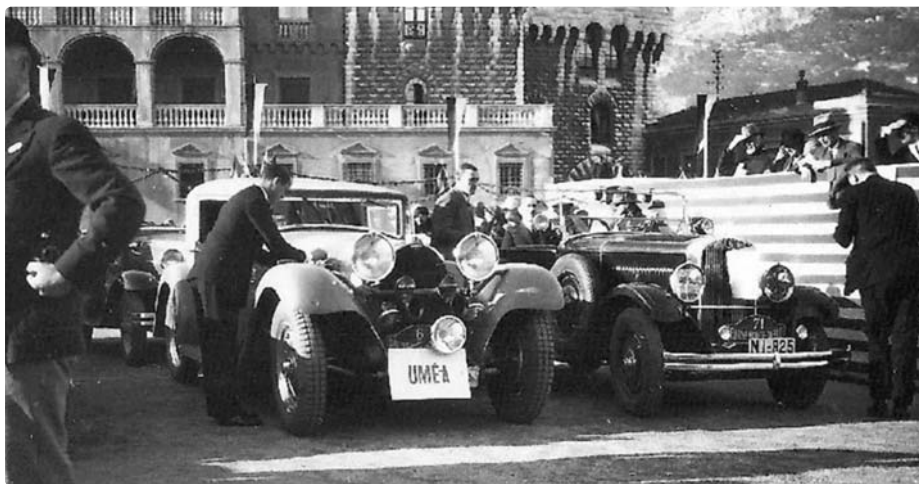

a zvědavci, ale na zamrzlém jezeře se to jen hemžilo sněžnými letadly horních desetitisíc, stálých hostů tohoto renomovaného střediska zimních sportů.

Cesta přes Brussel a napříč Francií už pak byla více méně formální záležitostí. ...když se můj strýc poprvé podíval na výsledkové tableau, tak mohl být s průběhem závodu spokojen. Na nádvoří knížecího zámku v Monte Carlu pak stál při předávání cen hned vedle obrovské Bugatti místních favoritů a ve své „výkonnostní“ skupině skončil na vynikajícím místě.

Na základě výsledku a nevšedních zážitků se hned přihlásil na další ročník této náročné rally – samozřejmě že se zúčastnil s další novou pragovkou. Tentokrát si vybral trasu ze švédské Umea. Pan Havlíček, švagr si vzpomíná: „že se zúčastnil Rallye Monte Carlo, to vím taky, jel to s Ing. Rechiem, který bydlel ve stejném domě, jako Čejkovi. Startovali ze švédského města Umea a údajně porazili i Chirona.“

Pan Čejka byl jazyků znalý, plný energie a nesmírně fitný, tak byl v mezinárodní společnosti velmi oblíben.

Není bez zajímavosti, že se závodů v roce 1931 zúčastnil i jistý D. M. Healey, britský závodník, který Rally Monte Carlo tehdy vyhrál. Leta později (1954) založil firmu Donald Healey Motor Company. Závodní úspěchy lehkého a silného auta upoutaly pozornost Lorda Austina, slovo dalo slovo a již za krátko vyjel ze společné produkce první sporťák Austin Healey 100 s šestiválcovým motorem a ohromným kroutivým momentem...

Pan Čejka se pak pravidelně účastnil i závodů do vrchu, jak dokládají částečně značně vybledlé snímky z Grande Corniche a z Mont des Mulles, kde zase vyhrál Healey na pětilitrové Invicte s kompresorem. Vítěz kasíroval 60000 FF, což byla na tehdejší poměry nemalá suma – jak dokládá akribický popisek fotky na zadní straně. Nechyběl ani na Masarykově okruhu a když tam jel Chiron...“ když byl Chiron na velké ceně v Brně a vyhrál, tak pak Jaroslav Ježek (on neviděl, jen slyšel motory) složil „Bugatti Step“ pro 2 piana a 2 stepare. – vzpoměl si p. Havlíček a pan Čejka dodává: táta i prastrýc mě donutili, abych se to naučil - dodneška ho si ho doma někdy zahraju...”

Nadšený motorista Čejka jel také hvězdicovou jízdou do Španělska, což tenkrát pro motoristickou veřejnost humoristicky popsal.

Po 1948 mu přes tvrdou perzekuci a znárodnění trochu pomohlo, že pomáhal parašutistům po atentátu na Heydricha. Sháněla a dodával jejich pomocníkům a prostředníkům léky.

Pan František Čejka zemřel v Praze v roce 1980, jeho kopilot už déle před ním.

autor: Jiří W. Pollak

foto: archiv autora

Poznámka autora:

Dolistovali jsme v albu. „Při příští návštěvě Česka se vezmu album určitě s sebou a vypravím se do Pragamuzea k panu Příhodovi. Tam si společně prohlédneme fotky. Třeba tam někde stojí prastrýcova nebo stejná pragovka.“ ...plánuje pokračování 'Back to the roots' - hledání rodinných kořenů, pan Čejka junior v třetí generaci. Studenou sprchu jsme ale dostali obratem pošty, kde pan Příhoda suše konstatuje „na to já nemám čas“.

Možná že si některý čtenář si vzpomene, jak to bylo dál... a ozve se nám...